

Bezien wij de productie van electronica, b.v. radio en t.v., zo blijkt het volgende: Radio en t.v. worden gemaakt met gebruik van z.g. bedrukte bedradingen. D.w.z. dat men gebruik maakt van een methode, die altans in theorie beter en steviger is, dan welke andere wijze van draadverbinding ook.

Nu blijkt echter, dat men deze prints bewust zo dun - en dus ook zo onstabiel, onveilig - maakt, dat na 1 jaar tot 1½ jaar gegarandeerd wel storingen op zullen treden. Het is mogelijk interessant voor u om op te merken, dat van de volgens dit systeem geproduceerde t.v.toestellen ongeveer 65% binnen de eerste 8 maanden storing door printbreuk vertoont.

Denk ook eens aan het materiaal, dat verkwist wordt door allerhande modeverschijnselen. Dit wordt al te vaak een misbruiken van grondstoffen. Verder benadeelt men verder het verbruik en de verbouw van bepaalde grondstoffen en vezels van natuurlijke aard en drijft men de prijzen hiervan op om b.v. bepaalde kunstvezels gunstiger in de markt te doen liggen.

Al dergelijke zaken bijeen genomen geven ons een beeld van uw technische ontwikkeling, dat niet bepaald vleeiend is. De mens heeft kennelijk een groot technisch vermogen, dat hij echter voortdurend misbruikt. Zijn technische orientatie is over het algemeen dermate eenzijdig, dat hij maar zelden komt tot een werkelijk optimaal gebruiken van zijn middelen. Hij is bovendien geneigd in een steeds verdergaande specialisatie de techniek zelf als doel te gaan zien en haar dus niet meer te hanteren als iets, wat alleen gebruikt moet worden om de mens betere mogelijkheden tot een behoorlijk leven te verschaffen.

Onze studie omvat natuurlijk de vraag, wat de technische ontwikkeling voor de toekomst kan brengen. Dan valt ons in de eerste plaats op, dat het huidige productiesysteem zoveel grondstoffen verspilt, dat vele producten op de duur onbetaalbaar zullen worden - wat overigens betekent, dat men dan eindelijk zal moeten streven naar een betere kwaliteit en levensduur van het product.

Volgens ons zal men, gedreven door de noodzaak, een meer houdbare kwaliteit te vervaardigen, ook weer naar eenvoudiger productiemethoden overgaan. Dit impliceert, dat vele nu bestaande patenten niet meer van belang zullen zijn. Er worden andere en betere wegen gezocht.

Een andere konklusie: Telecommunicatie, omvattende zowel t.v. en radio als andere wijzen van communicatie, zal binnen 10 jaren zeer sterke hervormingen ondergaan. Van belang lijkt mij hierbij het produceren van een nieuw soort leidingen, waarin weinig verlies optreedt, terwijl in de leidingen zelf halfgeleiders zijn aangebracht. Wat er op neerkomt, dat signalen op eenvoudige wijzen en zonder verlies over zeer lange afstanden kunnen worden overgebracht.

De veranderingen in de atmosfeer en bepaalde storingspatronen dragen er toe bij, dat men op de duur ook voor radio en t.v. de voorkeur zal gaan geven aan lijnverbindingen.

Draadloos verkeer zal m.i. op de duur voorbehouden blijven aan verkeersmiddelen, die kontakten nodig hebben, zoals vliegtuigen en schepen, terwijl ook de militairen hun verkeer op vele wijzen zullen blijven bedrijven.

U weet toch, wat militair verkeer in de communicatie meestal is? Het is een aantal bijna nutteloze bijnabotsingen,

welke door ondeskundigen op zo deskundige wijze tot stand worden gebracht, dat men de illusie krijgt van een goed functionerend apparaat.

Onze aandacht viel verder op de verfijning van de techniek. U weet, dat men op het ogenblik steeds meer de kant uitgaat van microtechnieken, iets wat wij gunstig achten. Bij gebruik van deze technieken verbruikt men immers minder materialen, zal minder ruimte in beslag worden genomen, is kwaliteitsvervalsing moeilijker, terwijl grotere vervoerbaarheid ontstaat.

Met deze technieken kan men zeer complexe gehelen op eenvoudige wijze verplaatsen en hanteren. Wij menen, dat deze ontwikkeling de toekomst gaat beheersen. Ik ben er van overtuigd, dat vele zaken, die nu voornamelijk in verband met de ruimtevaart tot ontwikkeling werden gebracht, o.m. de mogelijkheid scheppen voor o.m. het volgende: Binnen 5 jaren zullen zeer kleine computers voor bedrijven verkrijgbaar worden, waardoor ook kleinere bedrijven een foutloze administratie kunnen voeren e.d.

Binnen 15 jaar zullen medische units in gebruik komen, waarbij men alles, van een e.e.g - pardon, electroencephalogram - tot röntgendoorlichtingen kan volbrengen, terwijl de gehele unit desnoods door een huisarts in zijn tas zal kunnen worden meegenomen. Hierdoor zullen vele ingrepen sneller en veel eenvoudiger voltrokken kunnen worden.

Ik meen verder, dat de neiging om foolproof-apparaten te maken steeds toe zal nemen, zodat een leek steeds meer kan volbrengen, zelfs op gebieden, waar men nu specialisten nodig heeft.

Om een voorbeeld te geven: de anesthesist in de geneeskunde zal waarschijnlijk binnen rond 12 jaren geheel vervangen worden door een apparaat, dat de polsslag van een patiënt gedurende een gehele operatie blijft kontroleren, daarnaast andere factoren als het hart, respiratie en lichaamstemperaturen kontroleert en op grond daarvan niet alleen de verdoving juist regelt, maar bovendien in staat is om, wanneer b.v. hartzwakte optreedt, bepaalde injecties te geven. Wat een aanmerkelijke verlichting betekent ook van de taak van een chirurg, die overigens ook over enkele nieuwe apparaten zal kunnen beschikken als b.v. een zich zelf aanpassend elektronisch scalpel.

Ik meen verder, dat de productietechnieken op dit moment de wereld in feite beheersen, zoals de mensen in feite beheerst worden door degenen, die technisch denken.

Wanneer u b.v. huizen bouwt, zo zoekt u wel een technisch interessante oplossing, maar u denkt niet aan de mensen, die in de huizen moeten wonen. De nadruk valt steeds weer op het hanteren van bepaalde systemen en een productie, die technisch het meest vmaakte schijnt te zijn, wat men tot stand kan brengen.

Iets wat natuurlijk volkomen onjuist is, zelfs indien men ook in bruikbaarheid volmaaktheid zou kunnen bereiken, - waar het nog lang niet op lijkt. Maar een mens, die met iets volmaakt wordt gekonfronteerd, zal zich daarvan vol walging afkeren en zich niet op zijn gemak kunnen gevoelen, omdat hijzelf nu eenmaal onvolmaakt is - wat hij voortdurend beseft, maar slechts zelden openlijk erkent.

Ik dacht, dat vooral in dit opzicht een grote aanval

op de nu gebruikelijke technieken en methoden zal plaatsvinden, terwijl wij ook bij woningbouw in vele gevallen een toenemende terugkeer tot handwerk zien.

Ik denk hierbij aan b.v. het terugkeren tot gebruik van handwerklijk metselwerk en ornamentiek, het gebruik van niet gestandariseerd houtwerk en sierlijsten, dit in plaats van de nu gebruikte elementenbouw. Ik meen dus, dat ondanks alle investeringen in de toekomst de elementenbouw, de montagebouw ook, steeds minder in te brengen zullen hebben.

Wij bezien natuurlijk het geheel en u moet wel beseffen, dat dit geheel er in onze ogen wat anders zal uitzien dan in de uwe. Wij zien b.v., dat er vele chemische en petrochemische fabrieken ontstaan, die zowel door hun produktiewijze als door hun eindproducten een toenemende belasting betekenen voor het milieu. Daarbij is hun energieverbruik zeer hoog en verkwisten zij in wezen nogal wat grondstoffen.

Een groot deel van hetgeen hier geproduceerd wordt, kan vervangen worden. Minder zakelijk, maar zeker voor de mens en de wereld beter aanvaardbaar, kan alles, wat men hier op het ogenblik presteert, ook op andere wijze benaderd en tot stand worden gebracht. Men houde hierbij rekening met het feit, dat een aanmerkelijk deel van de eindproducten eveneens zowel voor de mens als het milieu minder gezond is.

Ik dacht, dat de mensen dit in zouden zien. Ik voorzie dus een inkrimping van vele grote chemische concerns. Ook metalen worden zeldzamer. Toch is het, ondanks dit zeldzamer worden van de metalen, niet altijd mogelijk dezen op een doeltreffende wijze door b.v. verschillende polymeren te vervangen.

Wel blijkt het mogelijk het recyclingproces - ik gebruik hier de engelse term om een goed nederlands begrip te wekken - intenser te gaan hanteren. Dan is het b.v. mogelijk om, door een volledig gebruik van de afval van het nederlandse wagenpark, rond 36 tot 40% van de nieuw behoefte aan metaal te dekken. Ik meen, dat deze technieken zich snel zullen ontwikkelen en reeds in de nabije toekomst een steeds belangrijker rol zullen gaan spelen.

Een punt, dat ook interessant is, maar mogelijk verder in de toekomst zal liggen, houdt verband met alles, wat u in deruimte hebt gedaan en daarvan hebt geleerd. Ik neem b.v. aan, dat in de toekomst grotere harmonieën tussen mensen en in de kosmos levende mensen en entiteiten mogelijk zijn.

Ik vermoed, dat de aarde langzaam maar zeker ook rijp zal worden voor de techniek van interruintelijke telepathische communicatie.

Op dit ogenblik komt het hoogstens tot een toevalskommunicatie, maar ik ben van mening, dat men in de toekomst daarvoor een techniek zal kunnen ontwerpen.

De mens heeft zijn persoonlijke bekwaamheden in feite erg verwaarloosd. Toch zou de mens in de komende periode behoefte kunnen krijgen aan meer menselijke technieken. Ik denk daarbij b.v. aan een juister bewegingstechniek, juistere ademhalingstechnieken, een betere geestelijke discipline en het beheersen van dingen, waardoor men zich ontspannen kan. Volgens mij zijn deze dingen voor de moderne mens steeds meer noodzakelijk.

Deze dingen zullen m.i. in de toekomst van steeds meer belang worden geacht, na een reeks van misvattingen, die reeds in deze tijd beperkt aanwezig zijn. Zo zien wij steeds weer een konditioneringsproces, dat het intellect van de mens niet werkelijk scherpt maar alleen zijn i.q. omhoog stuwt. Nu ligt daarop nog sterk de nadruk, maar ik meen, dat men binnen niet al te lange tijd deze werkwijze steeds minder zal gaan waarderen en zal gaan zoeken naar technieken, waardoor de persoonlijkheid van de mens zich als geheel zal kunnen gaan ontwikkelen.

Dit laatste lijkt mij niet zo heel ver in de tijd te liggen, daar er reeds nu mengingen te vinden zijn, waarbij oosterse meditatie en kontemplatietechnieken, oosterse lichaamsbeheersing en krachtbeheersingstechnieken zich mengen met meer westerse denkwijzen.

Ik meen, dat een synthese van deze beiden de mensheid een reeks persoonlijke technieken zal doen ontdekken, waardoor zij kan terugkeren tot een grotere harmonie met de natuur en daarmee ook tot een veel grotere innerlijke rust zal komen.

Dit zal trouwens ook het verbruik ten goede komen: Het verbruik van goederen dus, op een wijze, die volgens ons meer geschikt is voor het welzijn van een mens. Dan zal men immers geen 15 flesjes bier op een avond meer nodig hebben om zich even wat vrolijker te gevoelen, terwijl een dergelijke vlucht in de roes bovendien gemeenlijk een reeks van vernielingen ten gevolge heeft, die mogelijk voor de afzet van bepaalde producten gunstig is, maar die voor de geestelijke gezondheid van de mens zowel als voor zijn gevoelens van innerlijke rust en zekerheid toch wel erg schadelijk zijn.

Het is duidelijk, dat je - om de mensen vanuit de geest te helpen - hen niet kunt gaan zeggen, wat men technisch alzo zou kunnen gaan doen. Want wanneer wij vandaag de mens een eeuwigdurende lucifer zouden geven, zo maakt hij er reeds morgen een vlammenwerper van.

Zou men de mensen leren, hoe verkoudheid werkelijk en volledig bestreden kan worden, zo is het bijna zeker, dat in een of ander laboratorium men op basis daarvan een griep zou gaan samenstellen, die niet te bestrijden is en alle mensen machteloos kan maken.

U lacht? Realiseer u, dat in bepaalde bacteriologische laboratoria op basis van ontdekte geneeswijzen nieuwe en gevaarlijke ziekten werden ontwikkeld in het nabije verleden, dan is mijn veronderstelling heus zo gek niet.

Wij kunnen in ieder geval vanuit de geest niet zeggen: wij zullen de menselijke technieken wel eens even op punt gaan zetten. Zelfs wanneer wij dit zouden willen doen, is het nog de vraag, of wij daarmee enig resultaat zouden boeken. Want de mens dient uit ervaring te leren. Wanneer wij de mensen b.v. zeggen, dat veel van hetgeen zij op het ogenblik doen in de economie, alleen maar een betere soort kolder is, zo zal men onze argumenten niet willen onderzoeken, maar antwoorden, dat de mensen het daardoor dan toch maar veel beter hebben gekregen.

Waarbij men dan kennelijk wenst te vergeten, dat menige z.g. verbetering en vergroting van welvaart maar voor een betrekkelijk korte tijd op deze wijze bereikt kan worden. Laat ons eens zien, naar de wijze, waarop men met de economie op het ogenblik pleegt rond te springen.

Alleen reeds de wijze, waarop men op het ogenblik met grondstoffen, energie, het milieu omgaat, betekent dat uw kleinkinderen maar een arm en onplezierig leven tegemoet zouden gaan.

Niet, dat het zo een vaart zal lopen, want voordien verandert er nog wel het een en ander. Maar stel, dat u zo voort zou gaan, als u nu doet. Dan zouden de kinderen van uw kleinkinderen in feite al geen leven meer hebben.

U soupeert in feite veel op, wat niet alleen aan u, maar ook aan komende geslachten behoort. Zoals u in uw huidig inflatoir beleid steeds meer de spaargelden opsoupeert van de armere mensen. Want dat zijn degenen, die hun besparingen op rekening zetten om rente te ontvangen, maar na jaren hard sparen dan tot de konklusie moeten komen, dat zij, al hebben zij rente bij rente laten staan, voor de gehele som minder kunnen kopen dan op het ogenblik, dat zij hun geld op rekening zetten.

Er zijn vele van deze zaken, maar wij kunnen daaraan kennelijk niet door onmiddellijk ingrijpen iets veranderen. Dan blijft ons nog een mogelijkheid: Wij moeten steeds meer mensen in staat stellen in onze sferen iets te leren.

Maar wij kunnen voor de mensen in onze sferen geen apart curriculum in gaan stellen, of tegen de mensen gaan zeggen: Kom nu maar naar de sferen, daar hebben wij een aparte school gesticht voor geesten, die uit het lood geslagen zijn.

Trouwens, wanneer je dit zou zeggen, is de kans groot, dat iemand komt vragen, waar hij dit lood kan vinden, omdat lood op het ogenblik een goede prijs opbrengt.

Wij zouden de mens moeten kunnen intergreren in dat, wat zich in de sferen afspeelt. Dan krijg je dus de mogelijkheid van studie in de sferen, zoals deze voor ons bestaat.

Wat studie in de sferen voor ons betekent? Het is een soort absorptie van gegevens, die in een ander bestaan, waarna je die gegevens vermengt met je persoonlijkheidsinhoud en op grond van het resultaat overgaat tot het experiment.

Studeren in de sferen wil dus niet zeggen, dat je boeken nakijkt. De mogelijkheid bestaat natuurlijk wel, dat iemand een boek heeft gelezen, dat hij nog geheel kent. Dan kunt u daar uit de aard der zaak ook kennis van nemen. Maar de een zal dan misschien een beschouwing kennen, die uit de Phytagorese tijd stamt, terwijl een ander mogelijk een deel van de laatst nieuwe encyclopedie heeft gelezen.

Zelfs in deze gevallen is er sprake van een leerproces, zoals dit in de geest gebruikelijk is. Je neemt de inhoud van de ander immers geheel over. Dan vergelijk je deze met alles, wat je reeds kent en in je draagt. Er zullen verschillende zaken dan anders blijken te zijn. Dezen overdenk je, tot je een waarschijnlijkheid ziet voor verdere veranderingen. Daarop probeer je uit, of je veronderstelling ook klopt.

Het zal u duidelijk zijn, dat in onze sferen ook vele inhouden van hogere = bewustere geesten in het leerproces een rol spelen.

Wanneer ik b.v. zelf iets wil leren, zo kan ik twee kanten uit: Ik kan harmonie zoeken met de waarnemers; dit zijn degenen, die uw wereld waarnemen of andere processen in de kosmos beschouwen.

Dezen zien stoffelijke ontwikkelingen. Ik kan hun gegevens bij voldoende harmonie zonder meer overnemen en zien, wat zij voor mij, gezien mijn persoonlijkheidsinhouden, te

betekenen kunnen hebben. Deze entiteiten plegen op een gelijk geestelijk vlak te staan met mij, zodat ik, wanneer zij zich voor mij openstellen, het geheel van hun ervaringen en zelfs denkwijzen in mijzelf op kan nemen.

Ik kan echter ook naar boven toe gaan. Ook bij de hogere geesten kan iemand zich voor mij openstellen. Dan kan ik al, wat ik uit zijn wezen begrijpen kan, eveneens absorberen.

Studie is dus voor ons in wezen het absorberen van feiten. Maar het proces van leren begint voor ons in feite eerst dan, wanneer je de feiten reeds vernomen hebt.

Bij u komt het in de praktijk op hetzelfde neer, naar ik meen. U "leert" autorijden. Aan het einde van de lessen weet u, hoe u een voertuig moet bedienen, wat bepaalde bordjes betekenen en welke spelregels er gelden in het verkeer. Maar eerst nadat u een jaar regelmatig in een auto hebt gezeten kunt u werkelijk autorijden.

Dit geldt bij ons zeer sterk: Je neemt de feiten op, maar daarna dien je te begrijpen, wat je er mee zou kunnen doen. Daarna ga je zoveel mogelijk alles, wat je hebt opgenomen, in de praktijk brengen. Op grond van die ervaring kun je eerst werkelijk weten, welke mogelijkheden er in de verworven gegevens voor jou schuilen en wat je eventueel nog meer nodig hebt.

Je ontdekt dan, dat er in je begrip en kennis bepaalde hiaten bestaan. Je tracht dan een harmonie te vinden, waardoor je die hiaten op kunt vullen en herbegint het zelfde leerproces.

Experimenten volgen en zo kom je weer tot een andere, maar in de meeste gevallen voornamelijk wijdere visie.

Nu treedt de doorsnee mens op aarde nogal eens uit, ook al zijn er in verhouding maar heel weinig mensen, die daar iets van weten. Bij dergelijke uittredingen kan de mens gewoon op familiebezoek gaan of een harmonische sfeer zoeken om wat uit te rusten.

Maar wanneer er nu mensen zijn, die in staat blijken iets van ons te absorberen, zoals wij dit vaak van anderen doen, is het misschien mogelijk de absorptie van kennis en feiten daarbij vooral te richten op de experimenten, die op aarde noodzakelijk zijn - volgens ons dan.

Het lijkt mij mogelijk op deze wijze bepaalde ontwikkelingen en ontdekkingen op aarde te stimuleren, niet door de mensen oplossingen te geven, maar door hem in uitgetreden toestand bepaalde denkbeelden te geven, die middels zijn onderbewustzijn een rol gaan spelen in zijn bestaan.

Er zijn nogal wat mensen, waarbij een dergelijke beleving neerslaat als een soort droom. U kent misschien de dromen wel, waarbij u zeer briljant en heel eenvoudig een zeer moeilijk probleem tot oplossing brengt?

Wanneer u dan wakker wordt en de oplossing neerschrijft, blijkt zij in 9 van de 10 gevallen onzin of fout. Waarop de mens denkt, dat het geheel alleen maar een illusie was. Maar juist dat laatste is vaak niet waar.

De oplossing, die u vindt, is er een, die u uzelf projecteert. Maar de gegevens en de wijze van werken in uw droom zijn gemeenlijk voor de helft of meer het resultaat van een contact met andere persoonlijkheden.

Gebruikt u deze gegevens, dan blijkt inderdaad uw probleem oplosbaar. Gaat u, zonder dit te beseffen, ernstig aan de gang om uw probleem alsnog op te lossen, zo zullen onderbewuste factoren meespelen.

Je droomde dus de oplossing, maar later blijkt, dat je wel degelijk nu ook zelf een oplossing kunt bereiken. Deze is niet, wat je meende dat het beste zou zijn, maar blijkt veelal betere resultaten op te leveren, dan je meende te kunnen bereiken.

Ik geef dit voorbeeld om duidelijk te maken, dat studie in de sferen en absorbtie van feiten voor een mens dus niet betekent, dat hij ineens oplossingen vindt voor zijn problemen. Het betekent wel, dat er denkbeelden kunnen worden overgebracht, waardoor de mens zelf betere mogelijkheden verkrijgt om tot een oplossing te komen.

Om een actueel voorbeeld te geven van onze werkwijze: Er zijn op het ogenblik een aantal mensen, 4 meen ik, die te maken hebben met atoomfysica en die nogal eens in onze sfeer rondhangen.

Nu hebben wij hen over materie en antimaterie bepaalde denkbeelden willen geven. De stellingen, die zij daaruit te voorschijn brengen, zijn m.i. lang niet altijd zelfs maar redelijk te noemen.

Maar hun benadering van de materie is daardoor toch wel wat veranderd. Zij zoeken nu naar andere aspecten van de materie. Indien het ons gelukt hen verder te stimuleren, dan zal de uitvinding van atoomfusie - waarmede overigens ook zeer veel energie gewonnen kan worden - met een eeuw versneld zijn.

Nu reeds zijn er principes gevonden, waardoor altans theoretisch atoomfusie mogelijk is. De praktische mogelijkheid ligt, zij het op experimenteel terrein, niet eens zo heel ver meer weg, naar ik meen.

Op deze wijze kunnen wij de mens dus helpen om zijn eigen gedrag, techniek en denken aan te passen aan dat, wat hij nodig heeft.

Deze wereld heeft naar ik meen behoefte aan zeer veel energie, zelfs wanneer de technische opzet sterk gewijzigd zou worden. De mens is gewend geraakt aan een kunstmatig milieu. Om dit in stand te kunnen houden en daarin te blijven leven, heeft hij meer dan normale hoeveelheden energie nodig en de beste vormen, die daarvoor te vinden zijn, zijn volgens ons elektrische en magnetische energieën.

De perfecte synthese tussen deze beiden zou zijn: Een uit fusie ontstane bron van energie, waarbij de energie wordt omgezet in magnetische vibratie, welke dan weer kan worden uitgezonden en op eenvoudige wijze overal binnen het veld weer kan worden omgezet in de benodigde elektrische energie.

U noemt dit toekomstmuziek? Wanneer de mens zijn instelling tegenover bestaande belangen en belangengroepen iets wijzigt, zal het geheel, inclusief binnen 70 jaren, gebruikt kunnen worden.

De uitstralingstechniek, waardoor elektrische energie draadloos kan worden overgedragen, bestaat op dit ogenblik reeds. Haar toepassing is, altans op dit ogenblik, nog te beperkt en te kostbaar. Vereenvoudigingen en verhoging van rendement zijn hierbij denkbaar, tot rond 99% van de gewonnen energie kan worden uitgestraald, terwijl het rendement bij hernieuwde omzetting toch altijd nog komt te liggen tussen 80.6 en 80.2 - afhankelijk van de gebruikte methode.

Dit op zich betekent een enorme winst: er gaat veel minder energie verloren. Indien u een huidige verbrandingsmotor beziet, blijkt het energierendement te liggen tussen 40 en 50%.

De rest van de energie gaat verloren, wordt omgezet in niet gebruikte warmte of brengt bepaalde ontbindingen tot stand, waarbij het eindproduct grotendeels uit voor u hinderlijke gassen en neerslagen gaat bestaan.

Indien het uitgestraalde energieveld eenmaal werkelijkheid is geworden, kan men alle vervoer uitrusten met veel rendabeler en kleinere electromotoren, zodat de voertuigen gelijktijdig kleiner en hanteerbaarder, ruimer ook, kunnen worden.

Ik geef u alleen maar een beeld van wat zeker mogelijk is. U reageert nu verkeerd, hebt verkeerde denkbeelden. Zo is b.v. uw stedenbouw op het ogenblik een van de meest chaotische en onaanvaardbare, die ik ooit heb gezien.

U denkt mogelijk, dat het mooi is, wanneer overal ordelijke blokken staan. Wat hoogstens aardig is voor een kind of voor een architect, die meent, daarmee eens oorspronkelijk te kunnen doen.

Maar is het ook menselijk? De mens zelf is een wezen, dat, zelfs in zijn denken, de rechte lijn maar zelden toepast. Hij is een wezen, dat zich vooral met de gebogen lijn bezig zal houden en zich juist daarbij thuis zal gevoelen.

Een menselijker stedenbouw betekent dus, dat de neiging tot het hanteren van rechte lijnen zal moeten verdwijnen. Ook is de mens een wezen, dat, wanneer het tussen te grote steenblokken moet leven, al snel een minderwaardigheidskomplex krijgt, vooral wanneer deze steenklompen zijn vrijheid van beweging ook beperken. Het resultaat is, dat men tot gedragsfouten komt, die minder aangenaam zijn.

Een voorbeeld daarvan kunt U vinden in de Bronx en Manhattan. U zult zien, dat de mentaliteit van de hier levende mensen mede bepaald wordt door het leven in de kloven tussen enorme blokken bouwwerk. De mensen tonen dan een veel grotere onverschilligheid voor anderen dan menselijk normaal is, terwijl ook agressie, spanningen e.d. veel meer voorkomen en vaak een minder beheerst karakter hebben dan elders.

Men zal mij dit mogelijk toegeven, maar dan uitroepen: Maar de mensen moeten toch ergens wonen? Inderdaad. En er is een mogelijkheid dit te bereiken, zonder te vervallen in de enorme stapelplaatsen voor mensen, die psychische afwijkingen en gedragsafwijkingen zo bevorderen. Dan zal men echter niveau-architectuur moeten gaan bedrijven.

Hierbij bouwt men geen grote blokken, maar hanteert men verschillende niveaus, waarbij b.v. zaken, kantoren, theaters e.d. op een eigen niveau liggen, dat wel minder licht ontvangt, maar de daar gevestigde groepen hebben dit ook in veel mindere mate nodig.

De gewonnen ruimte op het hoogste niveau geeft dan de mogelijkheid velen te huisvesten, zonder dat hierbij witte olifanten van beton behoeven te worden gebouwd. Ik zie n.l. niet in, waarom b.v. grootwinkel-bedrijven en vele andere zaken, waarin toch voortdurend kunstlicht brandt, boven de grond moeten liggen en dan vaak nog op de meest gunstige plaatsen. Die kunnen eventueel ook onder de grond liggen of onder een daarboven gebouwd leefniveau.

Een dergelijke opzet vergt een heel andere benadering, andere technieken ook. Zeker. Maar dat lijkt mij in deze tijd voor de mensen geen bezwaar.

Men zal er ook rekeningmee moeten houden, dat de behoefte

van de mensen aan groen en levende dieren groter zal worden naarmate hun leefmilieu minder natuurlijk wordt. Ook daarmee zal men m.i. rekening moeten houden. Wij dienen dus niet alleen te bouwen op optimale wijze, maar bovendien dienen wij rekening te houden met landschappelijkheid.

Dit is op twee verschillende wijzen te bereiken. Wij kunnen een soort mierenhooptechniek ontwikkelen. Hierbij bouw je enorme steden, zij het in cirkels of in gebogen lijnen, waarbij alles binnenshuis ligt.

Dege, die het gebouw binnenkomt, zal dan op een soort treintje moeten stappen om zo naar zijn woning te gaan. Hij kan, zonder dit enorme huis te verlaten, naar het bad, naar de cinema, naar vele winkels, bibliotheken enz. enz. gaan. Zelfs werkgelegenheid voor de meesten ligt binnenshuis.

Dergelijke structuren zouden dan geschikt moeten zijn voor minimum 20.000 tot 100.000 mensen. Door deze compacte bouw zou men dan grond overhouden, die deels voor landbouw en bosbouw, deels voor parken sportvelden e.d. gebruikt kan worden.

Deze opzet, hoe attractief ook in vele opzichten heeft echter het grote nadeel, dat zij de mens nog meer van zijn natuurlijk milieu doet vervreemden. Na enige geslachten zal de neiging zich buiten het gebouw te bewegen steeds minder worden.

Op de duur zal men alleen in hoogste noodzaak zich buiten de bescherming van het bouwwerk wagen. Het gehele leven wordt kunstmatig. Zowel lichamelijk als in gedrag devolueert de mens dan snel. Agressie neemt toe, men beschouwt de natuur als een vijand, er ontstaat een psychisch isolement, waarvan op de duur ook een meer fysiek isolement van dergelijke woon-eenheden het gevolg zal zijn.

Er is een andere benadering mogelijk, die veel van de voordelen, maar weinig van de nadelen van het voorgaande beeld bezit.

Wij kunnen een groot aantal centra scheppen - in niveaustructuur. Ik denk hierbij aan een bouw van 5 à 6 verdiepingen hoog, waarbij elke verdieping a.h.w. een straatniveau vormt door onderlinge verbindingen, loopbruggen e.d.

Er zijn reeds architecten, die in deze richting denken. Helaas trachten zij daarmee een stad ook voor autoverkeer volledig toegankelijk te maken. Maar een begin is er.

Ik meen, dat dergelijke centra met niveaustruktuur geen extra verkeer moeten aantrekken, maar eenvoudig een juiste indeling mogelijk moeten maken, waardoor alles op zijn eigen plaats zo gunstig mogelijk zal kunnen functioneren.

Nogmaals: een bioscoop of bedrijf, waar men werkt met kunstlicht of waar een zekere duisternis gewenst is, behoeft niet in het zonlicht te liggen, waar een woning kan staan.

Vele openbare voorzieningen, winkels e.d. hebben er alleen maar voordeel van, wanneer zij beschermd gelegen zijn, zodat men dezen kan bereiken, zonder de buitenlucht, de koude, de regen te behoeven trotseren. Bouw dan voor hen een niveau, dat aan deze eisen beantwoordt en gelijktijdig zon en licht laat aan de mensen, die daaraan wel behoefte hebben.

Daar, waar men veel publiek wenst te zien, denk ik verder aan gebogen lijnen, zodat men zich steeds in een wisselende omgeving bevindt.

Het behoeft niet ouderwets te zijn, maar dient een zekere romantiek te bezitten. Rechte lijnen brengen voor vele mensen een gevoel van onbehagen met zich. Bovendien blijkt in uw steden wel, dat rechte verkeerswegen niet werkelijk een oplossing vormen voor het verkeer: De neiging, daarvan racebanen te maken, schept gevaar zowel als velerlei overlast, die m. i. niet opweegt tegen de z.g. gemakkelijker verkeersdoorstroming.

Het zal u duidelijk zijn, dat een dermate afwijkende aanpak van stedenbouw nieuwe technieken zal vergen, maar vooral ook een andere mentaliteit. Men zal immers niet meer uit mogen gaan van perfecte utiliteit, maar zal eerder een begrensd milieu moeten scheppen, waarin de mens kort bijeen alle dingen kan vinden, die hij nodig heeft. Waaronder ook scholen behoren, groene zones, dieren, ontspanningsmogelijkheid, afwezigheid van geluidsoverlast e.d.

Deze denkbeelden bestaan zeer zeker in de wereld van heden. Voor ons is de vraag dan ook, hoe wij de mensen aan het verstand kunnen brengen, dat je met dergelijke denkbeelden wel degelijk iets kunt doen.

Bij ons hebben wij verschillende grote architecten, mensen, die weten, hoe men denkt, die nog 20, 30 jaren geleden op aarde als voorbeelden van een moderne architectuur werden beschouwd en die bij ons het een en ander hebben bijgeleerd. Stel, dat wij een belangrijk architect een deel kunnen doen hebben aan de denkbeelden en inhoud van een dergelijke entiteit.

Hierdoor zal bij die mens een neiging ontstaan om anders te denken en te reageren. Bij ons is iemand, die eens op aarde reeds stelde, dat elke flatbouw tevens alle voorzieningen dient te omvatten, als koopcentra, scholen enz.

Deze heeft o.m. bij ons het denkbeeld ontwikkeld, dat werk en kantoorruimten niet buiten de woonwijken dienen te liggen, maar er deel van moeten uitmaken. Werkgelegenheid en woongelegenheid dienen een geïntegreerd milieu te vormen.

Op het ogenblik, dat dezen te zeer worden gescheiden, ontstaat in wezen een vervreemding, welke milieubedervend werkt, een verwaarlozing van de woongelegenheden ten gevolge pleegt te hebben en tot overdadige pracht en dominerende structuren voert bij bedrijf en zaak.

Bovendien voert een dergelijke scheiding tot vele problemen als vervoersnoodzaak, tijdsverlies, energieverspilling en het ontstaan van grote psychische spanningen bij de mens, die nu het werk niet ervaart als deel van zijn leven, maar als een daarbuiten gelegen noodzakelijk kwaad.

Indien wij even nadenken over het heden ten dage veel voorkomende pendelen, zo zullen wij met elkaar eens zijn, dat verkeersopstoppingen, tegenslagen bij het vervoer e.d., op de mens frustrerend inwerken, terwijl hij vaak van het heen en weer reizen vermoeder is dan van het eigenlijke werk. In Den Haag is dit vanzelf sprekend: het is een ambtenarenstad, maar ook elders komt dit steeds weer voor.

Wanneer wij iemand in de sferen duidelijk kunnen maken, dat leven iets is, waarbij ontspanning, arbeid en wonen geïntegreerd moeten zijn in onmiddellijk bereikbare eenheden, dan komt er mogelijk op aarde wel iets tot stand.

Wij zullen dus de mensen, die daarbij iets zouden kunnen doen, zodra zij uittreden, a.h.w. bij de geestelijke lurven pakken en zeggen: Luister nu eens.

Wij zullen dan alles kunnen doen om hen deel te doen hebben aan de inhoud van entiteiten, die op dit terrein inzichten kunnen verschaffen. En zeker niet alleen op dit terrein. Wij denken in dit verband evenzeer aan de geneeskunde.

Het is b.v. krankzinnig, dat er nog zo vaak gesneden wordt om kwalen te bestrijden, die langs psychosomatische weg evengoed en waarschijnlijk met beter resultaat op de duur eveneens genezen kunnen worden.

Het is in onze ogen krankzinnig, dat met allerhande verdovende zowel als stimulerende middelen wordt getracht kwalen te bestrijden, die o.i. beter gecureerd zouden kunnen worden met wat **ontspanning** en een wat betere ademhaling. Ik geef slechts enkele voorbeelden.

Er zijn heel wat lichamelijke bezwaren, die door juiste lichaamsbeweging opgeheven kunnen worden, eventueel ondersteund door beperkte manipulatie van **pier** en beenderstelsel. Veel beter zelfs dan gemiddeld door de specialistische benadering, die nu gemeenlijk de therapie bepaalt.

Ook hier zullen wij moeten trachten mensen, die uittreden, deel te doen hebben in onze inzichten en kunde. Maar wij kunnen ook weer niet te ver gaan. Want wij zijn nu eenmaal ergens buitenstaanders en als buitenstaander zie je de dingen vaak heel anders dan iemand, die ergens middenin zit.

Onze denkbeelden zijn, naar ik aanneem, beter dan de uwe, maar dan wel in grote lijnen gezien. Aan de andere kant negeren wij vaak problemen, die voor u wel degelijk bestaan, omdat zij vanuit ons standpunt onbelangrijk zijn. Denk eens aan inkomensvragen, kwesties van sociale rangorde e.d.

Er zijn heel wat punten, waarbij wij ons afvragen, waarom de mensen zich zo druk maken. Wat is nu het verschil bij wijze van spreken tussen iemand, die in Den Haag woont en in Wassenaar....

In wezen niet veel. Toch blijken er mensen te zijn, die graag uit een comfortabel huis in Den Haag naar een duurder en minder comfortabel huis in Wassenaar verhuizen, omdat dit nu eenmaal een betere stand is.

Dat zijn problemen, die je niet zonder meer op kunt lossen. Je kunt elitaire gedachten, zoals die bij vele mensen bestaan, niet zonder meer uitroeien. Je kunt alleen proberen als geest, om dat elitair element om te schakelen van een tegenover of boven de gemeenschap staan naar een deel zijn van en functie bekleden binnen een gemeenschap, waardoor men met de anderen zich toch een kan gevoelen.

Zou men dit kunnen bereiken, dan blijkt nog een verder voordeel hieraan verbonden te zijn: Indien men te midden van een gemeenschap elitair wil optreden, dan kan men alleen door prestatie dit beeld bij anderen handhaven en voor zichzelf aanvaardbaar houden.

Wat zou betekenen, dat vele mensen meer zouden gaan presteren en minder van anderen zouden gaan eisen, dan zij tot nu toe doen.

Let wel: het is noch mijn bedoeling, noch mijn taak, hier sociale kritiek uit te oefenen. Maar wanneer wij de technische ontwikkelingen nagaan, zo moeten wij ons ook af durven vragen, welke zaken deze problemen en ontwikkelingen beïnvloeden. Ik heb getracht daarvan een beeld te geven.

U wilde ook iets horen over studie in de sferen.

Ik heb het mijne daarover gezegd. Maar daar wij ook een studie plegen te maken van de ontwikkelingen en problemen op uw wereld, zult u begrijpen, dat wij ook daarbij een bijdrage menen te kunnen geven.

Maar een dergelijke bijdrage kunnen wij zeker niet leveren door anderen onze denkbeelden op te leggen. Dat kunnen wij alleen bereiken door u deel te laten hebben aan onze inzichten, die u dan op uw eigen wijze dient te verwerken.

Wat betekent, dat het nooit tot een reeks scholen voor mensen kan komen in de sferen, zo min als wij voor onszelf scholen kennen. Dat, wat u wel eens een school hoort noemen, vooral door hen, die nog in zomerlandsferen leven, is in feite meer een soort meditatiecentrum.

Wanneer men uit de geest, of in de stof, hoort beweren: Ik studeer bij een grote geestelijke meester, zo spreekt men in feite over illusies, die men koestert aan de hand van geestverruimende denkbeelden, die een mens van uit de sferen bereiken, die een geest ontvangt van een mogelijk hem niet eens bekende entiteit, waarmede hij harmonisch is.

Al bestaan er geen scholen in stoffelijke zin in de sferen, zo kan men toch wel stoffelijke termen gebruiken om aan te duiden, wat er zich afspeelt. Dan kun je zeggen, dat studie in de sferen in feite een kwestie is van gerichte communicatie. Het is het absorberen van de inhoud van een ander, niet in een dialoog, maar eenvoudig een opnemen van het geheel.

Daarna zul je alles, wat je hebt kunnen opnemen, in jezelf verwerken en desnoods het resultaat tijdens een volgend contact terugbrengen naar de bron. Wat echter niet onmiddellijk kan gebeuren.

Overigens moet ik er aan toevoegen dat veel van hetgeen men op aarde nu communicatie wil noemen, op mij eerder de indruk maakt van een pretentieuze gehakketak. Er wordt dan met idealen gesmeten, waarvan men kennelijk de betekenis niet eens geheel beseft, er worden stellingen aangehaald van anderen, omdat zij schijnen te passen zonder dat men zich kennelijk van de werkelijke inhoud en betekenis van die stellingen zelf geheel bewust is. Daarnaast werpt men voortdurend de eigen superioriteit in het strijdperk om de anderen te kunnen domineren. Wat heel iets anders is dan het absorberen, verwerken, testen en uiteindelijk met een resultaat komen, zoals wij dit kennen.

O, studeren bij ons is prettig. Wij kennen ook geen 1000 gulden of 500 gulden-kwestie. Toch betaal je bij ons voor je studie misschien wel meer dan een student op aarde zich voor kan stellen.

Want om deel te kunnen hebben, zo volledig mogelijk aan datgene, wat in een ander bestaat, moet je ook jezelf open kunnen stellen. Je geeft je beslotenheid, je privacy prijs in elk contact, waaruit je wilt leren. De prijs, die je voor het leren betaalt in de sferen is de aanvaarding van jezelf plus het feit, dat dan een ieder ook weet, wat je werkelijk bent en denkt.

In de sferen speelt dit trouwens toch een grote rol. Maar wanneer je contact kunt maken met een hoge geest, heb je ook als geest wel de neiging je iets beter voor te doen dan je in wezen bent - en slaagt er niet in.

Wat u betreft: u zult gaan beseffen, dat, zo er bij ons de mogelijkheid bestaat alles te leren, waarmede je een harmonie kunt bereiken, zo zult u beseffen, dat dit in dezelfde mate voor de mensen op aarde geldt.

En er is een punt, dat pleit voor een toenemende mate van lering opname door mensen: Het valt ons steeds weer op, hoeveel mensen, ongeacht hun eenzijdigheid e.d., toch zeer toegewijd zijn. Zij leven dát, wat zij werken.

Er dit is belangrijk, want daardoor is het voor hen mogelijk elke harmonie op dit punt te aanvaarden, daardoor ook is het voor hen mogelijk tijdens uittredingen contact te maken en iets te aanvaarden, wat in anderen leeft. Vaak blijkt, dat dergelijke mensen zelfs meer kunnen opnemen en aanvaarden, dan zij voor het contact bij zich als inhoud kenden.

Ik geloof, dat iemand, die vanuit onze wereld een studie maakt van de mensenwereld, tot de konklusie moet komen, dat voor vele mensen van uw wereld een studie in de sferen een bevordering zal betekenen van hun geestelijke en technische mogelijkheden.

Daaraan kan ik dan toevoegen, dat wij in dit opzicht zeker alles zullen doen, wat wij maar kunnen. Maar het hangt ook een beetje van u af. Wij kunnen b.v. geen professor helpen, die bepaalde stellingen voortdurend verdedigt, maar dan wel vooral, omdat een kollega van hem een andere stelling geponeerd heeft. Daar kunnen wij werkelijk niets mee doen.

Maar wij kunnen wel iemand helpen, die de grootste domheden uithaalt, maar dan wel in de eerlijke overtuiging, dat hij iets opbouwt. Wanneer zo iemand maar een beeld heeft van hetgeen hij op wil bouwen, zo is met deze een harmonie mogelijk.

Zo heb ik u dan, zij het enigszins in hutspotvorm, wat gezegd over de twee punten, die u uit de aangedragen onderwerpen het meest interessant vond.

Na de pauze zal ik op uw vragen en opmerkingen ingaan. Goedenavond.

-0-0-0-0-0-0-

Zo, vrienden.

Gemeten aan het lawaai, dat u gemaakt hebt, was het een aangename pauze. Nu zullen wij eens gaan zien, wat u te zeggen hebt, want vaak wordt een avond eerst werkelijk belangrijk, wanneer ook u aan het woord bent.

Gaarne wenken, hoe geheugen te versterken en intelligentie bij een ouder iemand, die een studie moet hervatten. Hoe kunnen wij uw hulp hierbij vragen?

U kunt de hulp niet zonder meer vragen. Wel kunt u zich sterk concentreren op een bepaald punt. Wanneer u bezig bent met 'n studie en bepaalde punten zijn u duister of "pakken" niet in het geheugen, dient u die kort voor u gaat slapen, nog eens kort doornemen, maar probeer dan daarbij ontspannen te zijn en het gevoel te hebben: ik vind het wel, ik red het wel. Dan heeft u kans hierdoor bij uittreding een harmonie te bepalen, zodat u dan in de sferen het een en ander kunt leren.

Verder wil ik er op wijzen, dat het geheugen vaak aanmerkelijk verbeterd kan worden, wanneer u de verschillende sporelementen - vitamines - die u nodig hebt, in voldoende mate consumeert, zo mogelijk in natuurlijke vorm, is dit niet mogelijk, dan kunstmatig. Zorg er dus voor, dat u hieraan niet tekort komt. Vooral op rijpere leeftijd zal dit vaak een groot verschil maken voor uw herinneringsvermogen.

Ten laatste: Onthoud, dat je het beste leert, wanneer je ontspannen bent. Je moet je wel bezig houden met hetgeen je leren wilt, maar niet krampachtig. Dat geldt zelfs, wanneer u iets uit een boek moet leren. Kijk er eens een tijdje naar, lees eens een paar regels, maar denk er wel over na. Hoe is van minder belang, wanneer je er maar mee bezig bent. Onbewust absorbeer je dan gemeenlijk veel van de materie. Later, wanneer je bezig bent met de problemen, blijkt dan wel, dat je heel wat meer hebt opgenomen, dan in dezelfde tijd het geval zou zijn geweest, wanneer u alles er in hebt willen stampen.

Dit laatste is alleen mogelijk, wanneer u een letterlijke formulering dient te kennen en uw eigen verstand niet moogt gebruiken, in welk geval ik medelijden met u heb.

x In Rusland heeft men een studie gemaakt van het leren in geheel ontspannen toestand - het werken met alfastralingen enz. Is dit geheel juist?

- Niet zoals u 't interpreteert. Het gaat hier in wezen om een soort hypnoschooling. Wat wil zeggen, dat de genoemde opname van feiten alleen op kan treden, wanneer a een hypnotisch bevel bestaat en b. een slaaptoestand, of bijna slaaptoestand, bereikt wordt.

Wij komen dan in de richting van het z.g. slaapleren. De mogelijkheid blijkt dan zeer beperkt te zijn. Bij het werkelijke slaapleren is gebleken, dat een maximale opname werd bereikt, wanneer tijdens de slaap 5 minuten per 2 uren materiaal werd gegeven. Wel werd dit gegeven met een snelheid, die ongeveer $1\frac{1}{2}$ maal de normale spreeknelheid was.

Ik wil u verder wijzen op enkele nadelen van deze techniek. Wanneer op een dergelijke wijze begrippen en dus niet alleen b.v. woorden tijdens een taalstudie worden opgenomen, blijkt elke zelfstandige interpretatiemogelijkheid ook nog veel later achterwege te blijven; dit betekent, dat je moet gaan interpreteren op ogenblikken, dat je deze kennis praktisch van node hebt. Je beschikt over de nodige kennis, maar bent niet in staat alles te voren te overwegen. Reactie zal dan trager dan wenselijk zijn, danwel ontstaan er instinctieve reacties, waarbij eigen persoonlijke en innerlijke kennis verwaarloosd worden, terwijl een deel van eigen ervaringen eveneens geen rol schijnt te spelen. Hierdoor kunnen fouten ontstaan.

Overigens heeft men ook dit in Rusland gekonstateerd: Men heeft op deze wijze iemand gekonditioneerd, die lange tijd herder was geweest, om een zeer grote bulldozer te besturen.

Men wees de man eenmaal de bediening en inderdaad kon hij het voertuig toen onmiddellijk hanteren. Maar toen er een enkel ding haperde, begon de man in paniek aan alle handels te trekken en liep de zaak in de soep. Soortgelijke ervaringen deed men met deze methode meer op.

Is dit voldoende?

x Er is bij onze technische kennis een limiet. Is dit geestelijk ook het geval? Uw gegevens zijn kennelijk aangepast aan ons begripsniveau. Kun je zeggen, dat de geest duizenden of meer jaren op ons vooruit is in kennis?

- Neen, dat kun je niet stellen, omdat je niet te maken hebt met vergelijkbare werelden en omstandigheden. Het is zeer goed mogelijk, dat u als mens op één bepaald terrein veel verder bent, dan wij allen in de geest. Daar staat dan gemeenlijk tegenover, dat uw kennis op dit terrein niet geïntegreerd is met uw begrip voor een totaliteit. Dit is bij ons steeds wel het geval.

Vergelijk: wij zijn a.h.w. alround huisartsen en zien dus alle symptomen in verband met het geheel. U bent b.v. een neus-keel- en oorspecialist en dermate beperkt in uw denken, dat u zelfs kunt veronderstellen, dat platvoeten uit een verstopte neus voort kunnen komen.

Overigens is uw techniek op zich wel bewonderenswaardig. De moeilijkheid is echter, dat bij u de techniek geheel los schijnt te staan van uw mens-zijn. Eerst wanneer uw menselijke waarden en uw emotionele wereld mee geïntegreerd kunnen worden in uw technisch streven, zult u beschikken over een techniek, die waarlijk menselijk is en dus niet de mens zal gaan domineren, of door de mensen schijnbaar beheerst wordt, maar hebt u te maken met een techniek, die een normaal verlengstuk van de mens is geworden. Volgens mij is dit echter de enige wijze, waarop techniek aanvaardbaar kan zijn.

x Kun je stellen, dat de geest reeds duizenden jaren inzicht heeft gehad b.v. in het binnenste van een atoom, iets waar wij pas kort iets van weten?

- Je kunt bij ons dergelijke dingen inderdaad anders zien, zodat wij daarvan meer konden begrijpen dan u. Maar ook voor mensen bestaat kennelijke deze mogelijkheid soms. Neem b.v. de kennis van uw wereld als voorbeeld: Er bestaan reeds kaarten in een wat afwijkende projectie, getekend in een tijd, dat de mensen dit alles redelijk niet kunnen weten. Ik denk hierbij zowel aan enkele vroeg-chinese kaarten, enkele perzische deelkaarten als de bekende arabische kaart. Denk eens aan de kaart van Piri Reis.

x U bent dus niet van mening, dat het hier gaat om een foto van de aarde, die rond 200 k.m. boven de aarde genomen is?

- Neen. Er bestaat immers ook een zeer juiste, maar eveneens nogal vreemd geprojecteerde kaart, die rond 3500 jaar geleden in China gebruikt werd. Moeten wij aannemen, dat ook daar iemand uit de ruimte even een foto is komen maken om zo de arme zeevaarders aan een juiste kaart te helpen?

Wanneer je uit kunt treden als mens, is het mogelijk, de aarde ook van buitenaf, dus vanuit de ruimte te bezien. Iemand, die dit doet en veel belangstelling heeft voor het tekenen van een kaart, zal dit na enkele uittredingen zeker op een aanvaardbare wijze tot stand kunnen brengen. In dergelijke gevallen zal men steeds weer uitgaan van eigen standplaats, zodat de vertekening aan de randen hierbij slechts een weergave is van het waargenomene.

In dergelijke gevallen zien wij steeds weer, dat mensen, die een bepaalde theorie hebben, de gegevens in deze theorie in proberen te passen. Wat u natuurlijk ook van mij

zoudt kunnen zeggen.

Maar één ding dienen wij ons in dit geval toch wel te realiseren: De kaart van Piri Reis is geen uitzondering. Er zijn meer van dergelijke kaarten in omloop geweest en in onderling eeuwen uiteenliggende feiten.

Er is b.v. een deel van een kaart nog behouden op een fries uit Akkad, waarop een deel van de Amerikaanse kust voorkomt. Daar kunnen die mensen toch nooit zelf geweest zijn. Enz. enz.

Maar elke verklaring is aanvechtbaar. Bij de vikingen treffen wij b.v. een verbale reeks gegevens, een soort verbale kaart, aan, die Vinlandia beschrijft, iets wat kennelijk een deel van noord-Amerika betreft. Ook hier wordt meer van het gebied beschreven, dan de reizigers redelijk zouden hebben kunnen leren kennen, wanneer zij binnen een generatie naar het moederland zouden zijn teruggekeerd - gezien hun vervoersmogelijkheden.

De vikings hebben tochten gemaakt naar Amerika. Maar toch lijkt het mij onmogelijk, dat men dan een deel van een kustlijn plus het achtergelegen land beschrijft, waarbij alleen deze kustlijn reeds 900 mijl omvat.

x Het zuidpoolgebied wordt op de kaart van Piri Reis aangegeven als land. Nu blijkt, dat dit inderdaad juist is. Hoe kan dit dan?

- Wanneer je als geest naar land ziet, erken je een uitstraling, waardoor je interpreteert: dit is land. Ook wanneer daar water in welke vorm ook boven ligt, zie je dit. Ijs is een vorm van water, maar zo vast, dat water hierop reageert als land door golfbreking e.d. Bij verwaarlozing van enkele vagere stralingen zou men dus heel goed kunnen zeggen: hier ligt land. Wat vermoedelijk gebeurd is, daar wij meerdere van dergelijke voorbeelden zien bij andere kaarten. O.m. wordt op een daarvan een ondiepte - een bergtop in de oceaan - als land aangegeven, ofschoon volgens mij er toch enkele meters water boven hebben gestaan.

Wat u alles wel vreemd in de oren zal klinken, maar de wijze van waarneming is een geheel andere. Voor ons is het b.v. niet zo gemakkelijk een verschil te maken tussen water, ijs en stoom. De uitstraling is voor ons praktisch gelijk, maar de energie van deze straling is iets groter - lichtender - bij stoom.

Indien men uitgaat van een waarneming, die niet op het menselijk visueel vermogen is gebaseerd, maar op de waarnemingen van de geest, die eerder een soort aftasten betekenen, in aanmerking nemende, dat dergelijke waarnemingen door de mens weer in visuele termen vertaald zullen worden, lijkt mij mijn verklaring nog steeds de juiste.

Overigens: ook mensen hebben soms dergelijke vermogens. Een voorbeeld daarvan is het verhaal van een Bantoe, die een blanke uit dankbaarheid een plek wees, waar diamant te vinden zou zijn. Het leek, gezien het aanwezige gesteente, niet mogelijk daar diamant te vinden. Later bleek, dat er sprake was van een verschoven bovenlaag, waaronder inderdaad de blauwe aarde schuil ging en edelstenen te vinden waren.

Hoe heeft die arme wilde dit kunnen weten? Er waren geen mijngangen. Heeft de man eenvoudig door de steen heen gekeken? Vraag u dat dan ook maar eens af.

Dergelijke vreemde dingen zijn meerdere malen gekonsta- teerd en vastgelegd. Zij lijken mij alleen op te lossen, wanneer men uitgaat van een geestelijk waarnemen.

De technisch georiënteerde mens blijkt zelf tot dergelij- ke prestatie gemeenlijk niet in staat te zijn. Hierdoor komt hij er vaak toe alles, wat hiermede samenhangt, te ontkennen. Volgens mij vreest de technisch georiënteerde mens, dat zijn redelijkheid en redelijke vermogens in gevaar komen, wanneer hij reageert op bepaalde impulsen, die hem bereiken. Hij wijst dezen af en komt daardoor niet tot aanvoelen, visualisatie e.d. Hij duwt dergelijke zaken á priori terzijde als niet passende in zijn redelijk wereldconcept en wanneer er toch nog iets tot hem door zou dringen, zal hij menen, dat hij ziek is en de ontvangen gegevens als koortsroom naast zich neerleggen.

Daarom zijn zovele mensen bang voor het spiritisme en ande- re occulte zaken: het zou hun zelfgeschapen wereldje vol rede- lijke of godsdienstige zekerheden aan kunnen tasten. Deze mensen ondergaan zelden of nooit persoon-ervaringen, waardoor zij met de wereld van het paranormale gekonfronteerd worden. Eerst wanneer zij in een toestand verkeren, waarbij voor hen redelijkheid geen rol meer speelt - b.v. tijdens zeer emotionele toestanden, zien wij dat ook dergelijke mensen paranormale ervaringen opdoen.

x De laatste tijd komen berichten van iemand, die in de Philipijnen zonder instrumentarium operaties zou verrichten. Wat is hier van waar?

- Er is wel iets van waar. Het betreft hier in wezen een soort geestelijke operatie, waarbij de persoon in kwestie een zeer sterke voorstelling van eigen vermogen tot doordringing van de materie oplegt aan anderen.

Om een analogie te geven: Wanneer je een bepaalde cel wilt vernietigen zonder omringend weefsel te schaden, kun je dit doen door twee stralen te gebruiken, die elk voor zich te zwak zijn om schade aan te richten. Ligt het snijpunt van beide stralen nu bij de cel, die wij willen vernietigen, dan is hier de sterkte van beide stralen te samen groot genoeg om de cel te verteren.

Op soortgelijke wijze kan een kracht worden geprojecteerd, die niet een bepaalde kracht aantast, maar slechts een deel daarvan, dat te voren is bepaald. De schijnbare hantering - dematerialisatie b.v. - functioneert dan als een van beide stralen, de andere is de geestelijke gerichtheid van de genezer.

Op deze wijze kan men inderdaad bepaalde resultaten behalen, ofschoon niet alle operaties op deze wijze mogelijk zullen zijn. Wel zal men b.v. nierstenen zo kunnen vergruizen, of bepaalde effecten van afwijkingen op kunnen heffen. Het hechten van b.v. 'n gescheurde aderwand is al veel moeilijker, terwijl b.v. het stilleggen van een deel van een long niet voldoende juist bereikbaar is langs deze weg.

Kort en goed: veel is inderdaad mogelijk, ofschoon ik van mening ben, dat niet alles, wat over deze operaties beweerd wordt in het geval op de Phillipijnen, geheel juist is.

x In verband met uw uitspraken over stedenbouw: Zou het niet nuttig zijn in de toekomst een soort pyramidebouw toe te passen.

- Het beeld is aardig. Er is echter een bezwaar aan verbonden

dat ik tijdens mijn inleiding reeds noemde:

Wanneer wij tot een dergelijke zeer compacte bouwwijze overgaan, ontstaat bij de bewoners een soort mierenstaat-mentaliteit. Wat betekent, dat men meer en meer van de buitenwereld vervreemdt.

Hierdoor komen bij meerdere vrienden van mij - uit de sferen plus mijzelf - er toe, een dergelijke stedenbouw voorlopig te verwerpen, zeker in de eerste tijd.

Wanneer de mens geestelijk, mentaal en emotioneel rijper is geworden en zijn aantallen nog steeds groot zijn, zal een dergelijke bouwwijze mogelijk een ideale oplossing kunnen zijn. Maar de massaliteit van de mens betekent voorlopig voor hem nog steeds een toenemend isolement en een toenemende ontmenselijking, een toenemende onverschilligheid voor zijn medemens, die ook voor hemzelf op de duur ongunstig zal gaan werken.

Wanneer wij een oplossing als de door u gestelde willen hanteren, dan moeten wij in termen van tienduizenden mensen per pyramide gaan denken. Wij voelen meer voor een herontstaan van kleinere gemeenschappen, die in enkele honderden mensen te tellen zijn, een soort dorpsgemeenschap, waarbij het menselijke contact en de onderlinge afhankelijkheid eerder bevorderd worden.

Ik denk hieraan in termen, die in de woongebieden geen hoogbouw of geschakelde woningen omvatten, maar een ieder een werkelijk eigen huis met erf toekennen.

De hiervoor noodzakelijke ruimtewinst kan m.i. bereikt worden door alles, wat niet deel van is de bewoning, incl. bedrijven en toeleverbedrijven, fabrieken, kantoren e.d. onder de woonlaag te situeren in een gelaagde bouw, die mogelijk in bepaalde centrale punten dan wel enige verdiepingen kent, die de hoogte ingaan, maar dan weer niet bewoond worden.

Woningen zouden dan gebouwd moeten worden op een dergelijke wijze, dat werkgelegenheid en woning zo kort mogelijk bijeen liggen, terwijl de vrije natuur in de bovenlaag voor een ieder kenbaar en bereikbaar aanwezig is op eveneens korte afstand.

x U spreekt niet over tuinsteden, die door de meeste mensen met uitzondering van architecten als ideaal gezien worden. Waarom laat u dezen buiten het beeld?

- Tuinsteden hebben, bij deze gemiddelde bevolkingsdichtheid van de beschaafde landen, een groot nadeel: zij vergen niet alleen veel ruimte, maar scheppen bovendien een zeer groot vervoersprobleem.

Bovendien brengen zij een volgens mij te grote scheiding te weeg tussen werk-en woonklimaat. Dit impliceert een vervreemding tussen degenen, die " thuis" blijven en degenen, die naar hun werk gaan. Voor mij een reden om tuinsteden af te wijzen in hun huidige vorm.

Ik kan begrijpen, dat de hedendaagse mens een tuinstad aantrekkelijk vindt. De reden is, dat hij zoveel mogelijk zijn werkmilieu wenst te ontvluchten. Tuinsteden bevorderen de werk-haat. Maar arbeid is volgens mij een integrerend deel van het menselijke bestaan. Daarom moeten wij juist arbeids-en woonmilieu zoveel mogelijk integreren.

Belangrijk is verder, dit geef ik toe, het tot standkomen van een priveleefruimte, die zo weinig mogelijk is aangetast

door hinder van welke aard dan ook.

Ten slotte dit: Uw vragen waren grotendeels belangwekkend en soms zelf belangrijk. Maar er lijkt mij iets te zijn, wat nog belangrijker is. Naar ik meen, zal men dit eerst moeten begrijpen, voor al het andere enige werkelijke betekenis kan hebben voor U.

Elke mens draagt in zich een geest, elke mens heeft een leven, waarin vele zaken, die hij minder aangenaam zal vinden. Maar altijd weer zijn er punten, ogenblikken, die licht zijn, die ondanks alles in het leven vreugde, in de geest harmonie brengen.

Wanneer de mens leert de positieve ogenblikken in zijn leven zwaar te laten tellen en voortdurend daarmee werkt, zo voor zich een denkbeeld opbouwende van hetgeen in harmonische zin voor hem noodzakelijk is, dan vindt hij in de eerste plaats veel meer geluk en harmonie in zijn eigen wereld. Dan kan hij veel meer aan.

In de tweede plaats bereikt hij een positief afgestemd zijn, dat in verband met de sferen van groot belang is. Dan zal de mens in die sferen ook meer positieve entiteiten kunnen ontmoeten. Hij zal gemakkelijker leringen kunnen verkrijgen, wanneer dezen voor hem nodig zijn.

Dan zal de mens zijn wereld ook aan kunnen pakken, niet door haar af te breken, maar door haar positief te benaderen, de schoonheid bewarende, waar dit maar mogelijk en het disharmonische omvormende, tot het aanvaardbaar is geworden.

Dan zal de mens de aarde kunnen veranderen, tot zij wederom een paradijselijke schoonheid heeft hervonden.

Je moet je wereld niet haten, maar haar liefhebben. Je moet in een stad niet breken, omdat je een denkbeeld hebt, maar met zorg elk detail, dat de moeite waard is, behouden. Je moet het oude voortdurend verrijken - niet vervolmaken, maar verrijken - tot het geheel in zichzelf een eigen leven krijgt.

Zo ook moet je ook handelen met je werk. Ook hier moet je steeds weer het positieve zoeken en met dit positieve verdergaan. Denk niet aan negatieve dreigingen, maar aan de positieve waarden, die overal leven.

Je moet steeds weer uit het bestaan het beste trachten te puren, wat er in schuilt en van jezelf steeds ook weer het beste geven door de harmonie, die je bereikt, wanneer je steeds weer al het goede waardeert, dat er rond je bestaat.

Dan bouw je werkelijk een wereld op, waarin leringen uit de sferen een normaal deel worden van het leven van elke mens en waarin de sferen, ziende vanuit hun standpunt, iets kunnen leren van de mensheid, want de samenwerking tussen de werelden van de geest en de stof is volgens mij belangrijker dan iets anders. De eenheid van mensen - niet van denkbeelden en handelwijzen, maar door positiviteit en vreugde van leven, die zij willen uitdrukken - is het belangrijkste wat er in een wereld kan bestaan.

En voor de bewustwording van de mensen, het bereiken ook van een laatste en totaal eenzijn met het al, is het de positieve benadering, het verzamelen van de gouden seconden van vreugde in mogelijk jaren van ellende, de weg waardoor wij het licht vinden, het licht waarin wij kracht vinden, waaruit wij krachten leren puten en waarmee wij uiteindelijk zullen versmelten tot een eenheid.

Goeden avond.

d.d. 25 mei 1973